

רובה הפלאים

כינור הקסמים

מתנת המכשפה

סיפור מופלא, כתוב ומצוייר

על ידי

וו. ברייטשוורט

בשנת

1875

יכלים לעשות כדי לשמור על עצמם? הם הביטו בדאגה סביב. אבל אז ראו צוק וסלעים ובתוכם גם דלת וחלונות. הדלת הייתה פתוחה וראו שאיש זקן שעמד בה, והזמין אותם בידידות להתקרב. הם לא חיכו ונכנסו מיד לבקתה שבסלע. "הורידו את החבילות שלכם ושבו, ראשית כל, לשולחן" אמר הזקן, והם עשו כדבריו.

הזקן היה מתבודד מכובד, בעל זקן לבן כשלג ולבוש בגלימה ארוכה.

"מסכנים" אמר "אתם עייפים ורעבים, אבל עוד מעט תתאוששו"

במילים אלה הוא ניגש לארון קיר שבו יכלו לראות דמות מלאכותית של כושי לבוש בגדים של טורקי. בתוכו היה מנגנון שעון מיוחד. המתבודד הזקן לקח לידו מפתח ומתח את המנגנון. ואז הדמות התעוררה לחיים כמו אדם של ממש.

הנערים הבינו שהזקן הוא מכשף, אך הוא התנהג כלפיהם בחיבה כזו שלא פחדו כלל.

המכשף אמר כמה מילים בשפה זרה לכושי, וזה קד קידה ונכנס לחדרון סמוך. אחרי דקה יצא משם עם מגש ענק של אוכל ומשקה, אותו שם לפני הנערים על השולחן. אלה לא חיכו הרבה אלא התחילו מיד לסעוד.

גם המכשף הזקן התיישב לידם ושמח כשראה כמה שהם נהנים מהארוחה. והאמת היא שלא אכלו כל כך טוב מעולם.

אחרי ששבעו אמר להם הזקן: "עכשיו ספרו את קורותיכם. מה קרה שהחלטתם לנדוד כך בעולם. אני מבטיח לכם שאייעץ ואולי גם אעזור.

לדבריו של הזקן נזכרו הנערים באסונם והתחילו לבכות. אך המכשף הזקן הרגיע אותם. ואז המבוגר שביניהם התחיל לספר:

"אנו שלושה אחים. אני בן שתיים-עשרה וקוראים לי 'בהירני'. זה כאן בן עשרה ושמו 'שמחוני' והצעיר הוא בן שמונה וקוראים לו 'פימפרנוס'. אבא שלנו גר הרחק מכאן, בודד, כי אמא שלנו נפטרה כבר מזמן. הייתה לנו רק אחות אחת יפהפה, עליה היינו צרכים לשמור, כי אבא עבד כל היום. אבא אהב את הקטנה מאוד ותמיד הזהיר אותנו כי יעניש אותנו אם לאחותנו יקרה דבר רע.

פרק 1

ראו-נא את שלושת הנערים המסכנים, איך הם הולכים בדרך, מלאי עצב. ניתן כבר מרחוק לראות שהם עייפים ורעבים. והנה הגיעה גם סערה, הברקים, עצים מתכופפים ברוח חזקה. מה הם

אלה הוא הוביל את הנערים למקום לינה, שם יכלו לנוח ובשינה לשכוח קצת ממר גורלם.
מיד אחרי שהתעוררו למחרת, עמד כבר הכושי עם ארוחת

הבוקר שלהם ואחר כך הופיע המכשף הזקן והוביל אותם לאולם הקסמים.

היה זה אולם גדול, מואר במנורת בדולח, ובמרכזו שולחן מכוסה ביריעה אדומה. עליו עמד מכשיר מוזר שבו דלק אור. מסביב, על הרצפה ועל אצטבאות עמדו אביזרים מוזרים, שכמוהם הנערים עוד לא ראו בחייהם. על הקירות תלויים היו פוחלצים של חיות, ינשופים ועטלפים.

"שבו כאן, על הספסל!" אמר הזקן. הנערים התיישבו כפי שביקש. ואז חבש המכשף כובע גבוה ומחודד, נעמד ליד השולחן, פתח ספר גדול, הניף את שרביטו שלוש פעמים, ואחר כך, בשפה מוזרה, התחיל לזמר מילים, מהם הנערים לא הבינו דבר.

פתאום נכבה האור במנורה ובאולם השתרר חושך. מסביב הופיעו להבות כחולות קטנות, שרקדו באוויר.

שוב נשמע הזמר של המכשף ועל מסך לבן, שתלוי היה מול הנערים, הופיע עיגול זוהר. בו ראו תחילה ערפל סמיך, אך אחרי

לפני שלושה ימים הלכנו עם אנג'ליקה אחותנו כרגיל ליער, והשארנו אותה תחת עץ אלון גדול, בזמן שבעצמנו אספנו תותי יער. כבר אספנו סל שלם של תותים ורצינו לחזור לאחותנו, כדי לשמח אותה עם הפרי. ואז ראינו תחת העץ אישה מלובשת בהידור, שמחבקת חזק את אנג'ליקה. ואז נפתחה פתאום דלת בעץ והאישה עם אנג'ליקה ביחד נכנסו שם. האישה קראה לנו עוד: "לכו הביתה, ילדים, וסיפרו לאבא שלכם כי הקטנה תישאר עכשיו אצלי ואתם כבר לעולם לא תראו אותה." ואז נסגרה הדלת והפיה הרעה נעלמה יחד עם אחותנו.

מיואשים חזרנו הביתה. בפחד גדול עמדנו בפני אבא ששאל בכעס: "איפה האחות שלכם?" אנו נפלנו לרגליו וסיפרנו לו את המעשה האיום. אך הוא לא האמין: "אתם משקרים. פשוט עזבתם את האחות והיא אבדה לכם! מה עשיתם!"

לא עזרו כל ההשבעות ודמעות. הוא כעס נורא: "לכו מכאן ואל תחזרו עד שלא תביאו את אחותכם בחזרה!" ואם המילים האלה גירש אותנו, למרות הסערה וגשם. אנו חזרנו שוב ליער, אך לשווא. וכך אנו הולכים כבר שלושה ימים, בלי לדעת לאן לפנות ובלי לדעת מה יקרה לנו.

בכך סיים בהירני את הסיפור ושוב כל שלושתם פרצו בבכי מר. "תירגעו ידידי" אמר הזקן הטוב "אמנם גורלכם קשה מאוד, אבל אני אשתדל לעזור לכם. תראו שבקרוב הכל יסתדר." במילים

בדרך הארוכה, ולבצע בהצלחה את המשימה, אצייד אותכם באביזרים אחדים." עם זאת הוא הביא אותם לארון גדול שדלתותיו

נפתחו בעצמם, ובפנים יכלו הנערים לראות כלי נשק מוזרים. "לך, בהירני" אמר הזקן "אתן רובה קסמים, שמעולם לא מחטיא ותרמיל ציידים זה, ובו אבק שריפה וכדורים, להם תזדקק כדי לשמור על אחיך בפני אויבים." הוא סגר שוב את הארון והוביל אותם אל המשרת הכושי שהחזיק בידיו כינור, קשת ותרמיל עור. "אתה נערי ששמך שמחוני קח את הכינור והקשת. כוחם בכך שברגע שהקשת נוגעת במיתרים, כל החיות, אפילו הפראיות ביותר, נעשות שקטות, שוכחות את הכל ומתחילות לקפוץ ולרקוד. ולך, פימפרנוס, אתן את המחבת הזו ששיכת הייתה פעם למכשפה אחת, ותרמיל המצרכים זה. כשרק תשים בה דבר מה מהתרמיל, הוא נעשה מיד אכיל וטעים. ועכשיו, נערים, תתכוננו לדרך. אל תנוחו עד שלא תגיעו לאי הסלעי ותשחררו את אחותכם. קיבלו את ברכתי לדרך!" "אבל איך נדע לאיזה כוון ללכת?" שאל בהירני. "הנה שלוש ציפורים" אמר המכשף כשהוא פותח כלוב "אלה יעופו תמיד לפניכם ויראו לכם את הדרך הנכונה." הוא עוד הוסיף לכל אחד בגד צבעוני חדש לדרך. הנערים נפרדו מהאיש המיטיב וצאו לדרך, כשהציפורים מתעופפות לפניהם.

כן תמונה של אי בתוך ים, תמונה שנעשתה ברורה יותר ויותר. על האי ראו הנערים ארמון גדול, עם צריחים וחומות. "ראו, זה הארמון של הפיה הרעה" אמר הזקן "שם היא שומרת את אחותכם. אבל אם אתם אמיצים מספיק, תוכלו בעזרתי לחדור אליו ולשחרר את אחותכם. האם יש לכם די אומץ לכך?"

"כן!" קראו הנערים בקול אחד. "וכאן" המשיך הזקן, כשהתמונה על הבד משתנה "תראו את אחותכם המסכנה, שבחדר המעצר שלה קורעת על ברכיים ומתפללת שתוכל להשתחרר משליטתה של הפיה ולחזור הביתה. האם תשחררו אותה?" "כן!" קראו השלושה "רק אמור לנו מה לעשות לשם כך." באותו הרגע נעלמו התמונות ומנורת הבדולח נדלקה שוב. כאן הסתיים הכישוף. אך הזקן המשיך: "כדי שתוכלו להמשיך

לפחד שייפול לתוך הים ושם ימצא את מותו, אך פתאום ראה אי יפה וירוק שעליו דווקא התחילה הרוח להורידו בעדינות. כשקם על רגליו הבין שלא נפגע כלל בזמן הנפילה ואז התחיל לחקור את מקום הימצאותו. אך וי! מסביב ראה רק עצי יער ושיחים ולא יכול היה למצוא בתים או בני אדם כלשהם. גלי הים רעשו מסביב האי באימה.

הוא חשב כבר שעל האי הזה ימות מרעב, כששמעה פתאום שריקות שמחות, ועל ענף עץ אחד ראה את אחת מהציפורים שהמכשף הזקן שלח עם האחים. והציפור שרה לו: "נער שמחוני, קח את הכינור. בקרוב תגיעה אליך עזרה."

רק נגעה הקשת במיתרי הכינור ומבין העצים התחילו להופיע חיות שונות, תחילה

בהסתייגות, אחר כך ביתר אומץ. היו שם צבאים, שועלים וארנבות ואפילו צבים שצעדו לקראתו, עם עיניים נוצצות. אך כאשר הגיעו גם כמה קופים ואפילו דובים גדולים יצאו מהיער, החיות קטנות

אך לפיה הרעה נודע בינתיים ששלושת הנערים מתכוננים לשחרר את השבויה שלה. היא אמרה לקבולד, המשרת שלה: "קח לפיך הגדול את רוח הצפון, רוח המזרח ורוח המערב, נשוף על הנערים ופזר אותם לכל הרוחות!"

הקבולד בעל הכנפיים יצא מיד לדרך כדי למלא את הפקודה,

ופתאום על הנערים, שהלכו בדרכם, נשפה רוח חזקה והרימה אותם לאוויר.

הייתה זו תחושה מוזרה ביותר שחשו האחים, כאשר רוח סערה הרימה אותם והסיעה, כל אחד בכוון אחר.

האח שמחוני עם הכינור שלו לא ראה תחילה כלל את האדמה. אך הוא לא אבד עשתונות ואומץ, החזיק את הכינור בין רגליו ורכב עליו כמו על סוס. אחרי שהעננים התפזרו הוא ראה שוב את השמיים הכחולים, והתחיל להביט סביב. מתחתיו הוא ראה ים גדול והרגיש גם שהרוח, שנשאה אותו, נחלשה. כבר התחיל

במרחק ראה כבר ספינת מפרשים המתקרבת לאי. הוא התחיל לנפנף אליה במטפחת לבנה, כדי שאנשי הספינה יראו אותו, ותוך זמן קצר הגיעה לאי סירה ובה מלחים אשר באו לאסוף אותו. בשמחה רבה קפץ שמחוני לסירה והוא לסיפון הספינה. מסביבו התאספו גברים ונשים וגם רב-החובל, שרצו לדעת כיצד הנער הצעיר הגיע לאי הבודד הזה.

הוא סיפר להם את הכל אבל הסיפור על המכשף נראה להם כל כך מוזר שלא רצו להאמין בו. אך הם הושיבו אותו לארוחה טובה, שאחריה הוא שלף את כינורו והתחיל לנגן. על הספינה השתררה שמחה גדולה. המלחים התחילו לרקוד ואפילו הנוסעים האחרים, קצינים ונשים התחילו לקפץ קפיצות מוזרות. בלי להבין מדוע הם תפסו זה את זה ורקדו עוד ועוד. שמחה גדולה וצחוק נשמעו בספינה כולה, והנער שמחוני נעשה חביב על כולם.

יותר התחילו להסתלק, ואפילו שמחוני האמיץ התחיל להרגיש קצת פחד. אך הציפור שרה "רק תמשיך לנגן!" ואז עלה שמחוני על סלע גדול והתחיל לנגן בכינור, דבר שמצא מאוד חן בעיני הקופים והדובים שהתחילו לרקוד ולקפץ סביב. שמחוני צחק כל כך, כשראה זאת שלא יכול היה יותר לנגן.

כששמחוני הפסיק לנגן הדובים חזרו בשקט ליער, אך הקופים כעסו כל כך שהתחילו לזרוק עליו אגוזי קוקוס. ומאחר שלא הצליחו לפגוע בו, חזרו בשריקות וצעקות ליער. שמחוני היה כבר עייף ורעב מאוד. הוא התחיל לפתוח את האגוזים הגדולים וניסה לאכול מהתוכן שלהם. זה טעם לו מאוד ובקרוב היה כבר שבע.

בינתיים עלה כבר הירח ושמחוני עשה לעצמו מצע רך מהשרכים שגדלו סביב, נשכב, נרדם בין רגע וחלם על האחים שלו ועל אחותו המסכנה.

למחרת העירו אותו קרני השמש והוא ראה את האי היפה, עם הדקלים ופרחים מוזרים ועם הקופים שהסתובבו בין ענפי העצים. אך לא היה לו כל חשק להנות מהיופי. הוא רצה רק למצוא ספינה כלשהי, שתסיע אותו משם. ושוב שרה לו הציפור: "אל

יאוש. בקרוב תגיע הספינה." שמחוני עלה על סלע ובאמת

נותנים לו ללכת משם, אך פתאום ונלקח משם בכוח. הסתבר שבשעה האחרונה הביט על המחזה בכפר הרוזן מהארמון שבקרבה. הוא ישב במרכבה מפוארת, יחד עם משפחתו והתפלא למראה הקסמים של הקטן.

"ראו" אמר הרוזן "את טבח-הקסמים הזה ואת המאכלים הנפלאים שהוא מכין. הוא יוכל להכין גם לנו ארוחת בוקר נהדרת. הבה וניקח אותו אלינו." "כן, כן!" קראו נשי הפמליה "נקח אותו

מיד!"

מיד נשלח אחד המשרתים מהמרכבה, תפס את פימפרנוס והביא אותו לרוזן. הנער אמנם צעק והתגונן, אך לא עזר כלום והמרכבה הסתלקה מיד מהמקום בנסיעה מהירה. פימפרנוס הובא לארמון ושם בחדר מפואר נשכב למיטה.

מהומה גדולה שררה למחרת בארמון הרוזן, כי בתו עמדה להתחתן עם אדם מכובד ותכננו שם חגיגה גדולה. כל הארמון היה מלא אורחים. פרחים וקישוטים נראו סביב ומשרתים רבים, לבושים בהידור שרתו את האורחים.

בזמן שכולם היו בכנסייה בטקס הנשואים, בארמון הוכנו שולחנות לארוחה מפוארת ופימפרנוס, עם המחבת שלו הובא למטבח. אמנם רצו לתת לו כל הדרוש כדי להכין את הארוחה, אך

נחזור עכשיו למשב הרוח העז בו הרחיק הקובולד את שלושת האחים זה מזה. פימפרנוס הקטן רכב עם מחבת המכשפות שלו באומץ רב, באוויר ובין העננים. בסוף גם הוא ירד לארץ ונחת על דשא רך. שם ראה את עצמו מוקף בקבוצה גדולה של אנשים מסכנים, שהופתעו מאוד על כך שירד להם בחור צעיר מהשמיים. הוא רצה לספר להם את קורותיו, אך הם לא יכלו להבין ולתפוס זאת. הם היו כל כך עלובים ומלאי צער שהמשיכו להתלונן ולבכות, בלי לשים יותר לב עליו.

היו אלה תושבי כפר שנשרף כליל. לא נשארה במקום אפילו

בקתה אחת, רק חורבות. נשרפו להם גם כל החפצים והמזון, כך שאנשי הכפר נשארו ללא מחסה וללא אוכל.

הילדים הרבים בכו מרעב, כי מאתמול לא אכלו שום דבר. פימפרנוס לקח לידו את המחבת, בנה מדורה קטנה, ומתרמיל הקסמים שלו התחיל להוציא מצרכים, בשר, קמח וירקות. הוא שם אותם למחבת וזו התמלאה מיד בדברי אוכל מהטובים וטעימים ביותר. אנשי הכפר באו אליו עם שברי חרסים אותם מצאו בין עיי-החרבות, והטבח-הקוסם מילא אותם במאכלים שלו. הם אכלו לשובע ונשאר אפילו עודף, אותו שמרו ליום המחרת.

גם פימפרנוס, ששכח לרגע את רעבונו, אכל מהמטעמים שלו. אנשי הכפר היו נרגשים ולא ידעו איך להודות לו. הם לא היו

למטבח, לקח את מחבת-הקסמים שלו ואת תרמילו וברח מהארמון.

הוא רץ בדרך, מהר כמה שרק יכול היה, וכששמע שרצים

אחריו נכנס לעובי היער שבצד הדרך. הוא פחד מאוד, אך פתאום שמע את ציוצה של הציפור,

שהמכשף הזקן שלח עם האחים. היא שרה:

"אל פחד, תהיה אמיץ, לך אחרי!"

הוא עקב אחרי מעוף הציפור, עבר את היער ומצא את עצמו על חוף של ים גדול. הוא נשכב שם על הארץ ונרדם בשלווה.

הוא לא לקח כלום, אלא התחיל להוציא מצרכים מהתרמיל ושם אותם במחבת. המחבת התמלאה במאכלים נהדרים, שקשה לתאר. היו שם סוגי צלי, דגים, פשטידות, עופות ועוד והכל הוכן במהירות רבה והפיץ ריח נהדר! המשרתות והמשרתים הרבים הספיקו אך בקושי למלא את כלי האוכל ולהביאם לשולחן.

כשחזר הרוזן עם אורחיו מצאו שולחן ערוך במאכלים שהטבח הטוב שבעולם לא יכול היה

להכין.

אחרי שכולם אכלו ושבעו, רצו גם לראות את הטבח הנפלא,

ונשלח משרת למטבח כדי להביאו.

כשראו את הנער החביב התחילו כולם לפנק ולשבח אותו. אך פימפרנוס מאס בכל זה וכשרק הייתה לו הזדמנות ברח חזרה

נחזור שוב למקום בו הקובולד, במשב רוח חזקה הפריד בין האחים. המשב הכה הכי חזק בבהירני, האח הגדול, ונשא אותו

מעל ארצות וימים, עד שהניח אותו על הארץ באזור פראי, בסבך שיחים, עצים גדולים וסלעים.

אך המראה של המקום לא הפחיד את הנער. הרי היה לו רובה הקסמים! לקראת לילה הוא חיפש לעצמו מערה בין הסלעים ואמנם מצא כזו, אך בה ראה נחש ענק שזחל לקראתו בלחש חזק. אך הוא רק הרים את הרובה והנה הנחש מת! הוא זרק אותו מהמערה ורצה כבר לשכב על האדמה כדי לנוח, כששמע נהמות של חיות מהיער שמסביב.

הוא טען את הרובה מחדש וכשהציץ החוצה ראה עדר שלם של חיות פרא, שהתקרבו לפתח המערה כדי לתקוף אותו.

בהירני לא נבהל אלא ירה על החיות והנה דוב גדול התבוסס כבר בדמו. עוד ירייה ותנין ענק שכב כבר מת בפתח המערה. עוד ירי ולביאה ענקית התגלגלה מתה על הארץ. וכך ירי אחרי ירי אריות, נמרים, צבועים ואפילו קרנף גדול ונחש ענק נפלו מכדורי הרובה שלו, וגוויות שלהם יצרו ערמה גדולה בפתח המערה. הוא לא ראה יותר חיות פרא והתחיל להכין לעצמו מדורה

קטנה כדי להתחמם. העייפות גברה עליו והוא נרדם כשרובה הקסמים בידי.

אך וי! כשהוא כך ישן, הופיע בפתח המערה ראש של פרא שעניו הביטו עליו. הפרא הוציא מידי את הרובה, התנפל על

הנער המבוהל, וקשר לו את ידיו ואת רגליו. הוא קרא לנקבה שלו שבדה נתן את הרובה, ובעצמו סחב את הנער אל השממה החשוכה.

אחרי שעות של הליכה הם נעצרו ליד עץ ענק וחלול שבו הפרא גר עם משפחתו. הם עברו בפתח צר ושם, בפנים התרוצצו ילדים רבים, שחורים ופראים, שרבו ביניהם בצעקות מחרישות

אוזניים. את בהירני הניחו על הארץ והילדים התחילו מיד לקפוץ ולהתנכל בו, משכו בשערות האדמוניות שלו וסחבו אותו אנה ואנה. אחד מהם הביא אפילו קרפדה גדולה ורצה להכניס אותה לבהירני לפה, אך בהירני נשך לו ביד כל כך חזק שהילד נתן צעקת כאב גדולה.

אחרי זמן מה הפרא יצא, כנראה לצייד וחזר עם נחש גדול, אותו חתך לחתיכות קטנות ובהם האכיל את הילדים ואת אישתו. כשבא הלילה כל החבורה הזאת נשכבה על הארץ כדי לישון,

כשהם מתכסים בעורות של אריות. אמנם הם שכבו בקרבתו של בהירני, כדי לשמור עליו, אך במהרה ישנו כבר כולם. מרוב צער לא יכול בהירני לעצום עיניים. אך פתאום שמע ציוץ ופנימה עפה ציפור קטנה שהתיישרה לידו. היא הביטה על חבלי הרפיה בהם הוא היה קשור, ובמקורה התחילה לנקר אותם. הייתה זאת, כמובן, הציפור שהמכשף הזקן שלח כדי לשמור על הנערים. תוך זמן קצר היא שחררה את החבלים. בהירני תפש את הרובה שלו, עבר מעל חבורת הפראים, לקח את כובעו ואת תרמיל הציידים ותוך קריצה לגלגנית כלפי הפראים יצא מהעץ. הציפור הובילה אותו מהשממה אל חוף ים גדול, שם הוא נשכב על הארץ ונח מכל ההרפתקאות.

כך נמשך הדבר שעות ואיש לא ריחם על הנער המסכן. הפרא שם בינתיים את הרובה ליד הקיר. הוא לא ידע בדיוק מה לעשות

בו וחשב אותו רק לצעצוע מבריק. את התרמיל והכובע של בהירני

נתן לילדים למשחק.

כשבהירני התעורר, ראה את הציפור שישבה על ענף עץ מעליו ושרה: "בהירני, אהיה אמיץ. פתרון הבעיות מתקרב!"

הוא קם מאושש והתקרב לחוף, שם ראה נער קטן עם מחבת בידו. איזו שמחה הייתה זו כשהבין כי זה האח הקטן שלו, פימפרנוס. אחים התחבקו חזק ואז נשמעה מצד הים קריאה שמחה. לא היה זה אחר אלא האח שמחוני שניצל מהאוניה שנטרפה בינתיים בים והוא הגיע לחוף בדוגית קטנה. וכך שלושתם נפגשו שוב.

הם התיישבו עכשיו על גושי סלע שמונחים היו על החוף, וכל אחד התחיל לספר את הרפתקאותיו. פימפרנוס בישל להם ארוחה טובה, אותה הם אכלו בהנאה גדולה, כי שלושתם היו רעבים מאוד.

פתאום הרגישו שלידם עומדת מכשפה מכוערת. הם נבהלו מאוד, אך היא חייכה אליהם ואמרה: "אל פחד. נשלחתי אליכם על ידי חברי הטוב המכשף מולוטורנס, ידידכם, כדי לסייע לכם. הוא יודע את כל שעבר עליכם. עמדתם יפה בכל הקורה לכם ולכן עוד היום תוכלו לשחרר את אחותכם הקטנה מידיה של הפיה הרעה.

אני אעזור לכם בכך ואם הסיכון יהיה גדול מדי, גם המולוטורנס יגיע לכאן. ובכן גשו באומץ למשימה!"

האחים שמחו מאוד והתמלאו תקווה. עוד היום ימצאו את אחותם, ויוכלו להחזירה הביתה לאבא. איזה אושר!

"הביטו שם" המשיכה המכשפה "על הסלע השחור שבים. זהו האי של הפיה. היא עכשיו לא בבית, אלא נסעה על גבו של קובולד שלה למקומות רחוקים. וכדי שהיא לא תגלה אותכם לפני הזמן, אעטוף אותכם בערפל."

היא לקחה את המחבת של פימפרנוס ושמה אותו מעל האש. מיד התרומם ערפל סמיך מהמחבת, וכיסה אותם, את הסביבה

ואת הים.

"תחת הערפל הזה" אמרה שוב המכשפה "תפליגו אל האי. להקת דרקונים איזמים מגינה עליו. אותם תצטרכו להרחיק, אבל

אני אכין לכם מטעמים שיעזרו לעשות זאת.

היא שמה חתיכות גדולות של בשר לתוך המחבת. "כשרק תגיעו לאי" המשיכה "הדרקונים ינסו להתקיף אותכם. אבל שמחוני ירקיד אותם בכינור שלו ויוביל לים, ופימפרנוס ירעיל אותם עם האוכל הזה. אז תוכלו להתקדם הלאה אל הארמון שעל הסלעים." המכשפה נעלמה ושלושת האחים נכנסו מהר לדוגית והפליגו.

כשהאחים הגיעו לאי, ראו על החוף עדר של דרקונים, שירקו אש מפיהם ושהתקדמו אליהם במהירות. אז לקח שמחוני את כינורו, התחיל לנגן והדרקונים בקפיצות גדולות נכנסו לים ושחו סביבם. פימפרנוס זרק להם את הבשר שהכינה המכשפה וכשהדרקונים בלעו את האוכל הזה, מתו ושקעו בים, בלי שיישאר

אפילו אחד מהם.

עכשיו יכלו הנערים לנחות ללא פחד. הם התחילו לעלות על ההר שעליו עמד הארמון, אך כשהגיעו לשם ראו ענק שצעק לקראתם: "מה רצונכם?"

"פתח את השער, בשם מולוטוורנס!" קרא בהירני, כפי שלימדה אותו המכשפה.

אך במקום לפתוח את השער, הענק תפס סלע גדול ורצה להשליך אותו על האחים. ואז לקח בהירני את הרובה שלו וירה. הענק נהרג מיד ונפל יחד עם הסלע, שמחץ אותו כליל.

פתאום נשמעה זעקה איומה. זאת הייתה הפיה שחזרה מנסיעתה על גבו של

הקובולד. הנערים היו בסכנה גדולה, אך אז הופיע, רכוב על ענן, ידיד המכשף מולוטוורנס, שתפס את ידיה של הפיה. זו נפלה

לפניו על ברכיה וביקשה רחמים, כי כוחו של המכשף היה גדול משלה. בתור עונש על מעשיה הרעים כלא אותה המכשף בתוך הר הסלע לתמיד.

אזי נפתח מעצמו

שער הארמון, האחים נכנסו פנימה ומצאו מיד את מקום בו הפיה החזיקה את אחותם. לא ניתן לתאר את השמחה של אנג'ליקה הקטנה כשהבינה שהאחים באו לשחרר אותה.

הם כולם כרעו על ברכיים בפני המכשף הטוב שכך הוביל אותם ועזר להם. הוא הושיב אותם על הענן שלו והוביל את כולם לחורשה שבקרבת בתיהם. שם הם נפרדו מהמכשף והובילו את אנג'ליקה הביתה אל אבא שלהם. אבא היה מאושר כאשר ראה את בתו האהובה. הוא גם חיבק את שלושת האחים והודה להם ואחר כך התחיל לשמוע את סיפורי הרפתקאות שלהם. הם היו שוב מאוחדים, וחיים עד היום אם לא מתו בינתיים.

